

Теплі зустрічі
**Мрія художника-самородка
Едуарда Андрикевича**

Так уже трапляється в нашому світі інноваційних технологій, що цікавих людей та їхню творчість часто дізнаємось із соціальних мереж. Витвори рук Едуарда АНДРИКЕВИЧА, які побачила у «Фейсбучі», не можуть не захоплювати. Чесно кажучи, бачила їх і раніше, впевнена, що багато мешканців Сарненщини, які побували в Костянтинівському лісництві, також звернули на них увагу. Люди люблять робити фото біля дерев'яних скульптур, не задумуючись, хто їх автор.

Недалеко від павільйону «Лісовичок» є дерев'яний гриб, Едуард зробив його з гілки дуба, що рос на Трщаці (біля того дерева нібито відпочивав Богдан Хмельницький).

У нашому краї є місця особливої сили. Серед них – урочище Трщаца з цілющим джерелом. Завдяки старанням ліснички ДП «Сарненський лісгосп» тут встановили пам'ятні знаки, інформаційні стелди, а ще фігуру Божої Матері Покрови, впорядкували територію.

Вірючи з усієї області їдуть сюди, щоб напиться цілющої води з джерела, відомого, як свідчить історія, ще від початку 19 століття. Сюди привозили немички для зцілення. А в 1933 році уряд Польщі оголосив його святим. Тут стояла каплиця. У радянський час її зруйнували, а в 1991-му – відновили.

3 стор.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Теплі зустрічі
**Мрія художника-самородка
Едуарда Андрикевича**

рев, яке щось нагадувало, й доводило його до пуття, вирізував різні фігури просто ножем. Ніхто нікого не показував.

Тато закінчив Школу мідліці. Коли його направили в Сарни на роботу, мені було 5 років. Закінчив Сарненський гімназію, згодом Дубнівське культурно-освітнє училище. Працював у Костянтинівському будинку культури. Буа і художнім керівником, і директором закладу впродовж 20 років, довелося працювати деякий період навіть на чверть ставки, тож, аби матеріально підтримувати родину, трава 10 років (5 із товаришем) на весіллях. А в столиці, куди їздив на роботу, займався різьбленням. Там зустрів професійного різьблара, від якого багато чому навчився. Недарма ж кажуть, що наука по людях ходить. Після цього майже 5 років працював в Києві, тепер співпрацюю з лісгоспом.

Едуарде Васильовичу, яка Ваша перша серйозна скульптура?

– Це та, що стоїть біля бані в лісництві (2,5 куба дуба), вирівав пилюкою і стамесками.

– Мабути, у школі з малювання отримували лише п'ятірки?

– Знаєте, ні, мій малюнок були не найкращі. Але подобалося вимальшовувати, тож продовжував це робити. Якщо наполегливо займаєш-

– Коли переглядаю світліни на планшеті, скільки всьх виробів, не думаю і не гадаю, що так багато. Навіть в Америці є мій роботи. Приїжджали вірючі і замовили, як символ Америки, на дощі вирізати орла. Якщо порівняти з сучасною продукцією, що продають у магазинах, то її можна назвати одним словом – вал. А, скажімо, вирізати орла можна один раз, якщо ж повторювати роботу, він вже відзнятиметься. Навіть коли знаки фарбують, і то неідеально виходить.

– Скільки часу треба затра-

такі, що подобаються, а є отакі, що вже переробив би. От як цей гриб, для прикладу, йому змінив би форму шапки.

– У мене складалась враження, що шапка гриба схожа на бейсболку, одягнуту козирком назад.

– Бачите, у Вас також розвинута фантазія, і з того ракурсу, де перебуваєте, видно саме так. Тож деякою мірою, виходить, ми з Вами колеги.

– Пане Едуарде, а чому обрали культуру своєю професією?

– В основному діти не дуже знають, чого бажають і де хочуть вчитися. А я, крім того, закінчив Сарненську дитячу музичну школу по класу баяна (викладач Олександр Петрик). Коли діти в хорі співали, відволікалися від проблем, знайомилися з різьбарями, зокрема, тепер часи не ті. Приємно чути, що великі колективи залишилися у Львові, Кричильській, Великому Вербиному, добре відомі в усіх Україні.

– А є різниця між тим, що замовляють, за що заплачать, і тим, що хочете самі зробити?

– Чесно кажучи, не завжди платять те, чого рин вартує. В більшості випадків сплатують, скільки можуть, бо в людей немає грошей. Для внучки мрію зробити гобелан-кошик, але знову ж таки не вистачає часу.

– Чи є різниця між тим, що замовляють, за що заплачать, і тим, що хочете самі зробити?

– Чесно кажучи, не завжди платять те, чого рин вартує. В більшості випадків сплатують, скільки можуть, бо в людей немає грошей. Для внучки мрію зробити гобелан-кошик, але знову ж таки не вистачає часу.

В часи Другої світової війни неоподік був розташований польовий госпіталь загону УПА. З джерела підвели цілющу воду пораненим. Одного разу групу обстріляли НКВС-ники, загинули три бійці. Їх поховали, і все територію комплексу «Трщаца» впорядковують і доглядають ліснички. Джерело розчирили, збудували гарний місток, поставили лавочки. Тут проводять різні масові заходи. Ліснички встановили хрест із розп'яттям Спасителя – витвір рук Едуарда Андрикевича.

Лісничий державного підприємства «Сарненське лісове господарство» Костянтинівського лісництва Олег Зарва каже про майстра: «Це наш художник-самородок, де він був зайнятий роботою, але переконаний, що осягнення ще не готове оцінити його творчість».

Зустрілася з Едуардом Андрикевичем біля павільйону «Лісовичок», де він був зайнятий роботою. Хотіла дізнатися, звідки черпав натхненні і ідеї. За кавою і шоколадом, якими пригостили, відбулася розмова.

– Ще маленьким школяром приїжджав до бабусі, яка жила біля річки в селі Смородськ Дубровицького району. Подобалося знаходити різні коріння де-

– Багато зробили на замовлення?

– Багато зробили на замовлення?

– Багато зробили на замовлення?

– Багато зробили на замовлення?

– Багато зробили на замовлення?

– Багато зробили на замовлення?

– Багато зробили на замовлення?

– Багато зробили на замовлення?

– Чи є бажання або мрії реалізувати це щось, крім далі?

– Хотів би побудувати електричний бані, щоб грати на весіллях. Музичний інструмент тоді коштував шість сток, як автомобіль. Грошей не вистачало, позичив. Потім вирішив вирізати фігури, осави це ремісло. А тепер хочу почати ліпити фігури. Пробував уже вдома їх робити. Жодної, листя дуба з одного боку, вкормив вирівав з іншого боку, жука, оленя. З деревом дуже важко фізично працювати.

– А діти Ваш талант не успадкували?

– Донька Аня починала в школі організатором, доводилося і малювати, і співати, і танцювати, сценарії писати. Закінчила Сарненський підполковник Рівненський державний гуманітарний університет, працювала в Сарненській ЗОШ № 1. І ніяк не хотіла вчитися на будівельника, закінчив Національний університет водного господарства та природокористування в Рівному, роз'їжджав по зарубіжжю, другий рік їздить у Польщу, трудиться там. Пан дав йому вже карту поляка.

– Недарма кажуть, що за кожного чоловіком стоїть жінка. Другина Едуарда Лілія Павлівна підтримує всі його починання. Саме вона зареєструвала митця в соціальних мережах у «Фейсбучі» й показала світліни його роботи. І саме вона листувалася з мною на його сторінці, коли попросила про зустріч із майстром.

– Це була її ідея відправити Едуарда на пенер різьбярів на фестивалі «Княжини», що проходила впродовж двох днів у селі Зарни-

бенчука, котрий уже давно створив свій дім на справжній музей з скульптурами.

– А на фестивалі зі ще одним майстром створювали дві фігури, попередньо зробивши ескіз. Додою Едуард повернувся з Польщею і грошевою винагородою. А ще – шлим морем вражень від заходу, який у перший день віддали майже 7,5 тисячі людей. Акцентував увагу, що в цей день у населеному пункті не продавали алкогольні напої в жодному з торговельних закладів. Пронести з собою на територію дійства тех було заборонено, а тих, хто перебував у стані алкогольного сп'яніння, негайно виводили з території проведення фестивалю. За вхід брали символічну плату – 50 гривень.

– Едуарду сподобалися старовинні собори, церкви, монастир, прекрасна архітектура, вал, на якому був розташований древній замок. Порядки за сина й батьки, які живуть у Смородську. Вони повернулися з райцентру на маленьку Батьківщину. Здо- дов'я вже не те, що в молодості, але прийнятний раз на місяць приїжджають на Сарненщину.

– Коли запитала в Едуарда, що для нього є найбільшим щастям у житті, відповів: «Щоб усі були здорові. Бо якщо хтось захворіє, ми дуже незачиний і не можемо нічим допомогти. Але українці виживають у будь-яких обставинах». Тож хотілося б побачити Едуарда Андрикевича та його родину здоров'я, а ще здійснити свою мрію, і щоб суспільство оцінило талановитого художника-самородка.

– Мрія КУЗЬМИЧ. Фото Василі СОСЮКА й Едуарда АНДРИКЕВИЧА.

